

عنوان مقاله:

«شاد»، «می» و «پشیمان شدن» (بررسی سه واژه از شاهنامه)

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادب فارسی (نشریه سابق دانشکده ادبیات دانشگاه تبریز)، دوره 74، شماره 244 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

محمدحسن جلالیان - دانشیار گروه فرهنگ و زبانهای باستانی دانشگاه تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

شاهنامه یکی از مفصل ترین آثار زبانی سده های نخستین رسمیت و رواج زبان فارسی دری پس از اسلام است. این گنجینه گرانبها حاوی شواهد اصیل و قابل اعتماد از عناصر زبان فارسی این دوره و در بردارنده کلیدهای بسیاری در گشودن مسایل ناشناخته زبان فارسی دری و پیشینه آن، فارسی میانه، است. متقابلا در این اثر به سبب کهنگی زبان آن، نکاتی هست که جز از طریق شناخت زبان فارسی میانه و سایر زبانهای دوره میانه و دوره باستانی قابل دریافت نیستند. در این نوشتار به سه واژه «شاد»، «می» و «پشیمان شدن» در شاهنامه پرداخته شده و با استفاده از شواهد درونی این اثر و نیز برخی شواهد سایر متون فارسی و همچنین قرآینی از زبانهای باستانی معانی متفاوتی برای دو واژه نخست و ساخت کمترشناخته شده ای برای توجیه کاربردی خاص از مورد سوم در زبان فارسی دری ارائه شده است. معنای پیشنهاد شده برای «شاد»، «توانگر و ثروتمند و برخوردار» است. واژه «می» صورت اصیل فارسی میانه «مغاک» دانسته شده و «پشیمان شدن» در کاربردهای خاص از گونه افعال غیرشخصی به شمار آمده است.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، «شاد»، «می»، «پشیمان شدن»، «غیرشخصی»

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1423838>

